

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła w decyzji jednolity charakter pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾.

W zarzucie czwartym skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasady regulujące kwestię uznania odpowiedzialności spółek dominujących za naruszenia popełnione przez ich spółkę zależną. Skarżące uważają, że Komisja przekroczyła granice swych uprawnień w odniesieniu do ustalenia kryterium odpowiedzialności, dokonując błędnej interpretacji orzecznictwa w tej kwestii oraz odchodząc od własnej praktyki decyzyjnej w tej dziedzinie. Zdaniem skarżących, Komisja naruszyła również zasadę niezależności osoby prawnej.

Zarzut piąty oparty jest na naruszeniu istotnych zasad uznanych przez wszystkie państwa członkowskie i stanowiących integralną część wspólnotowego porządku prawnego takich jak zasada niedyskryminacji, zasada odpowiedzialności za własne czyny, zasada indywidualnego charakteru kar oraz zasada legalności.

W zarzucie szóstym skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji.

Zarzut siódmy oparty jest na rzekomym naruszeniu przez Komisję względem skarżących zasady pewności prawa.

W zarzucie ósmym skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy, ponieważ przypisuje im odpowiedzialność za sporny kartel i zasądza od nich zapłatę grzywny solidarnie ze spółką zależną.

W zarzucie dziewiątym skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła niektóre podstawowe zasady regulujące ustalanie grzywien, takie jak zasada równego traktowania, ponieważ nie zastosowała ona obniżenia o 25 % wyjściowej kwoty grzywny nałożonej na skarżące, podczas gdy zastosowała je względem innego adresata zaskarżonej decyzji z powodu niewiedzy o całym naruszeniu. Skarżące wskazują ponadto na naruszenie podstawowej zasady domniemania niewinności oraz zasady pewności prawa, które zdaniem skarżących wynika z przekroczenia przez Komisję granic jej uprawnień w odniesieniu do uwzględnienia skutku odstrasającego.

Tytułem żądania ewentualnego skarżące uznają, że grzywna nałożona na ich spółkę zależną, za którą odpowiadają one solidarnie, powinna zostać obniżona do odpowiedniej wysokości. Skarżące żądają obniżenia kwoty wyjściowej grzywny o 25 % z powodu ich niewiedzy o naruszeniu oraz uwzględnienia okoliczności łagodzących w związku z tym, że zostały one ukarane niemal jednocześnie wysokimi grzywnami w dwóch podobnych sprawach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. L 1, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2006 r. — Europig przeciwko OHIM

(Sprawa T-207/06)

(2006/C 261/38)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Europig (Josselin, Francja) (przedstawiciel: D. Masson, avocat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 maja 2006 r. (R 1425/2005-4)
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Znak słowny „EUROPIG” dla towarów należących do klasy 29 i 30 (zgłoszenie nr 3 816 691)

Decyzja Eksperta: Odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94. Skarżąca podnosi, że znak zgłoszony do rejestracji nie ma charakteru opisującego oznaczone nim towary, lecz ma charakter w pełni odróżniający, a w każdym razie oznaczenie „Europig” nabrało charakteru odróżniającego w następstwie jego używania.

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2006 r. — Budějovický Budvar przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUD)

(Sprawa T-225/06)

(2006/C 261/39)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Budějovický Budvar, národní podnik (České Budějovice, Republika Czeska) (przedstawiciel: F. Fajgenbaum, avocat)